

KRÁLOVNÁ
ANGLICKEJ
DETEKTÍVKY

Agatha
Christie®

ZÁHADA
MODRÉHO VLAKU

Agatha Christie

Záhada
modrého
vlaku

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Zelená knižnica,
Bratislava v roku 2025 ako svoju 2 454. publikáciu v elektronickej podobe.
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Druhé vydanie
Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

IKAR, a.s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

Z anglického originálu Agatha Christie: The Mystery of the Blue Train
preložila Alexandra Ruppeldtová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

The Mystery of the Blue Train Copyright © 1928 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.
Translation entitled *Záhada Modrého vlaku* © 2025 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature
are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK
and elsewhere. All rights reserved.

www.agathachristie.com

Cover Design © Barbara Baloghová 2024
Cover Photo © Harald Schön / Alamy Stock Photo

ISBN 978-80-575-0098-8

*Dvom význačným členom O. F. D.
Charlotte a Petrovi*

MUŽ S BIELOU HRIVOU

1

Keď prechádzal cez Place de la Concorde, blížila sa polnoc. Aj v elegantnom kožuchu, ktorý zahŕňoval jeho vycivenú postavu, pôsobil akosi neduživo a biedne.

Nevysoký chlapík s potkaňou tvárou. Povedali by ste, že je to človek, ktorý nikdy nebude hrať nijakú závažnú rolu, nedosiahne významné postavenie. A predsa by sa nezainteresovaný pozorovateľ mylil, keby dospel k podobnému záveru. Pretože tento napohľad nenápadný, nevýrazný človečik hral v osudoch sveta zásadnú úlohu. Bol kráľom v ríši, kde vládnu krysy.

Napríklad aj teraz ho očakávali na veľvyslanectve istej krajiny. On však predtým musel ešte vybaviť jednu záležitosť, o ktorej nebol spomínaný úrad oficiálne informovaný. Mesiac mu zalial bledú tvár ostrým svetlom. Úzky nos mal mierne zakrivený. Jeho otec, poľský žid, bol drobný živnostník, krajčír. Akiste by sa mu páčila práca, za ktorou sa jeho syn vydal do cudziny a ktorej sa dnes večer mienil venovať.

Prešiel na druhú stranu Seiny a vstúpil do jednej z nespočetných parížskych štvrtí. Zastal pred vysokým chátrajúcim domom a vyšiel k bytu na štvrtom poschodí. Ešte nestihol poriadne zaklopať, už mu otvorila žena, očividne ho čakala. Ani ho nepozdravila, pomohla mu pri vy-

zliekaní kabáta a zaviedla ho do nevkusne zariadenej obývačky. Svetlo žiaroviek tlmili zaprášené ružové tienidlá; aj keď trochu zjemňovali tvár mladej ženy, nemohli zakryť hrubú vrstvu nešikovne naneseného púdro, ktorým nijako nevedela zamaskovať vystúpené líčne kosti. Nebolo pochyb ani o pôvode, ani o profesii Oľgy Demirovovej.

„Všetko v poriadku, maličká?“

„Áno, Boris Ivanovič.“

Spokojne prikývol. „Myslím, že ma nikto nesledoval,“ zahundral popod nos.

V jeho hlase však bolo cítiť napätie. Podišiel k oknu, odhrnul záves a opatrne pozrel von. Vzápätí sa strhol a odskočil.

„Oproti na chodníku sú dvaja chlapi. Zdá sa mi, že...“ Nedopovedal a začal si hrýzť nechty – vždy keď bol nervózny, vrátil sa k tomuto zlozvyku.

Ruska rozvážne pokrútila hlavou.

„Už tam stáli aj predtým,“ upokojovala ho.

„Zdá sa mi, že hliadkujú.“

„Možno,“ pripustila ľahostajne.

„Ale potom...“

„No a...? Aj keby čosi vedeli, nebudú odtiaľto sledovať vás.“

Tenké pery sa mužovi skrivilili do škodoradostného úškrnu.

„Nie,“ pripustil, „to je pravda.“ Chvíľu nad čímisi uvažoval, potom pokračoval: „Ten prekliaty Američan nech sa o seba postará sám, ako každý.“

„Pravdaže.“

Opäť sa vrátil k oknu.

„Stáli zákazníci,“ zachichotal sa tíško. „Obávam sa, že polícia ich dôverne pozná. Nuž čo, želim úspešný lov.“

Oľga Demirovová pokrútila hlavou.

„Ak je pravda, čo sa o Američanovi povráva, bude treba viac než dvoch zbabelých vagabundov, aby ho dostali.“ Odmlčala sa. „Iba ak...“

„Čo?“

„Ale nič. Len toľko, že dnes večer tadiaľto dvakrát prešiel akýsi bielovlasý muž.“

„A čo je na tom zvláštne?“

„Keď prechádzal popri tamtých dvoch, spadla mu rukavica. Jeden z nich ju zdvihol a podal mu ju. Veľmi ne-nápadné.“

„Nebodaj je ich chlebobarca?“

„Áno. Pravdepodobne.“

Malý Rus zrazu badateľne zneistel.

„Ste si istá, že balíček je v bezpečí? Nedotknutý? Všetličo sa povráva, tie reči sa mi nepáčia.“

Zas si obhrýzal nechty.

„Presvedčte sa na vlastné oči.“

Zohla sa ku kozubu a obratne rozhrabala uhlie. Spod hĺby skrkvaného papiera vytiahla podlhovastý balíček, zabalený v zažltnutých novinách, a podala mu ho.

„Skvelá skrýša,“ prikývol uznanlivo.

„Už mi dvakrát prehľadali byt. Rozpárili dokonca aj matrac.“

„Ako vravím,“ zamumlal. „Všetličo sa povráva. Nemali sme sa tak dlho handrkovať o cene.“

Odbalil prvú vrstvu a ukázal sa hnedý papier. Odstránil aj ten, skontroloval obsah a rýchlo ho znova zaba-

lil. Vtom preťalo ticho ostré drnčanie elektrického zvončeka.

Oľga pozrela na hodiny. „Američan je presný,“ povedala.

Vyšla z izby. O chvíľu sa vrátila s plecnatým cudzincom – o jeho pôvode nemohlo byť nijakých pochyb. Oboch si skúmavo premeral.

„Pán Krasnin?“ spýtal sa zdvorilo.

„Áno,“ odvetil Boris Ivanovič. „Uznávam, že som ne zvolil práve najvhodnejšie miesto stretnutia. Je však nevyhnutné zachovať najvyšší stupeň utajenia. Nemôžem si dovoliť, aby sa prezradila moja účasť na transakcii.“

„Chápem,“ zareagoval cudzinec chladno.

„Dúfam, že sa môžem spoľahnúť na vašu diskretnosť. Bol by som nerád, keby vyšli najavo podrobnosti. Je to jedna z podmienok – no, povedzme, nášho obchodu.“

Američan prikývol.

„Na tom sme sa predsa už dohodli,“ prehodil ľahostajne. „A teraz mi láskavo ukážte tovar.“

„Máte peniaze – v hotovosti?“

„Iste,“ potvrdil kupujúci.

Akosi sa ich však neponáhľal vytiahnuť. Po chvíli váhania ukázal Krasnin na nevelký balíček na stole.

Cudzinec ho vzal a rozbalil. Potom podišiel k lampe a podrobne preskúmal jeho obsah. Až keď bol spokojný s výsledkom prehliadky, vytiahol z vrecka hrubú koženú peňaženku a vybral zväzok bankoviek. Podal ich Rusovi, ten si ich pozorne prepočítal.

„V poriadku?“

„Ďakujem, monsieur. Všetko je, ako má byť.“

„Výborne!“ zvolal hosť a nedbalo si strčil hnedý papierový balíček do vrečka. Uklonil sa Oľge. „Tešilo ma, mademoiselle. Porúčam sa, pán Krasnin.“ Vyšiel a zabuchol za sebou dvere.

Krasnin s Oľgou na seba pozreli. On si oblizol vysušené pery.

„Ktovie, či sa mu podarí dostať do hotela,“ zamumlal.

Ako na povel sa obaja obrátili k oknu a odtiaľ sledovali Američana. Zabočil doľava, kráčal svižne, ani raz sa neobzrel. Vtom sa spod jednej brány odlepili dva tiene a nenápadne ho nasledovali. O chvíľu všetci traja zmizli v nočnej čierňave.

„Nič sa mu nestane,“ vyhlásila Oľga Demirovová.

„Nebojte sa – alebo nedúfajte, neviem, ktorá možnosť vám viac vyhovuje.“

„Odkiaľ beriete toto presvedčenie?“ čudoval sa Krasnin.

„Človek, ktorý vlastným úsilím zarobil toľko čo on, má akiste dosť rozumu,“ odvetila. „A keď sme pri peniazoch...“

Významne naňho pozrela.

„No?“

„Môj podiel, Boris Ivanovič.“

Krasnin jej s istou nevôľou podal dve bankovky. Pri kývle na znak vďaky a bez okolkov si ich strčila do pančuchy.

„Dobre,“ poznamenala spokojne.

Zvedavo na ňu pozrel.

„Neľutujete, Oľga Vasilievna?“

„Nie. Za čím mám ľutovať?“

„Za tým, čo ste tu skrývali. Nejednej žene – vlastne väčšine žien – by čosi také pomútilo hlavu.“

Zamyslene prikývla.

„Áno, máte pravdu. Väčšina žien by zrejme stratila rozum. Ale ja nie. Ktovie...“ odmlčala sa.

„Čo ste chceli povedať?“ pobádal ju Krasnin.

„Američanovi neublížia, som si istá. No potom...“

„Čo potom?“

„Určite ich daruje nejakej žene,“ zamyslene vysvetľovala Oľga. „A bohvie, čo sa stane...“

Zahnala pochmúrne úvahy a pobrala sa k oknu. Vzápätí privolala aj spoločníka.

„Aha, už je tu zas – ten chlap!“

Spolu hľadeli dolu. Po chodníku pomalým krokom prechádzal štíhly elegantný muž s cylindrom na hlave, zahalený v plášti. Keď sa ocitol pod pouličnou lampou, svetlo dopadlo na hrivu hustých bielych vlasov.

MARKÍZ

2

Muž s bielymi vlasmi kráčal nenáhlivo, okolie akoby ho vôbec nezaujímalo. Najprv zabočil doprava, potom doľava. Podchvíľou si zahmkal nejakú melódiu.

Odrazu sa zarazil, zastal, zbystřil pozornosť. Čosi začul. Možno len kdesi praskla pneumatika – alebo to bol výstrel? Chvíľu mu na perách pohrával akýsi zvláštny úsmev. Potom znova pomaly vykročil.

Keď zašiel za roh, zistil, že sa čosi deje. Predstaviteľ

zákona si robil poznámky do notesa, hrčilo sa okolo neho zopár oneskorených okoloidúcich. Bielovlasý muž podišiel k jednému z nich a zdvorilo ho požiadal o informáciu.

„Stalo sa tu niečo?“

„*Mais oui, monsieur.* Dvaja lupiči napadli muža, postaršieho Američana.“

„Aj mu ublížili?“

„Kdeže,“ zasmial sa chodec. „Ten pán mal vo vrecku revolver a prv než stihli zaútočiť, vypálil niekoľko rán. Keď im okolo uší zahvižďali guľky, zľakli sa a zdúchli. Polícia prišla, až keď bolo po všetkom, ako vždy.“

„Aha,“ hlesol muž s bielymi vlasmi.

Nedával najavo nijaký zvláštny záujem.

Bez akéhokoľvek znepokojenia sa znovu vydal na nočnú obchôdzku. Onedlho prešiel cez Seine a ocitol sa v bohatších štvrtiach. Asi o dvadsať minút zastal pred jedným z domov na tichej, aristokraticky pôsobiacej ulici.

V skutočnosti to bol navonok skromný, nenápadný obchodík pána Papopolousa, obchodníka so starožitnosťami. To meno si získalo taký cveng, že nepotreboval reklamu. Navyše väčšina jeho transakcií sa neuskutočňovala za pultom. Monsieur Papopolous mal nádherný byt na Champs Elysées, dalo by sa teda predpokladať, že o tejto nočnej hodine sa nachádza práve tam, a nie v práci. Bielovlasý muž však smelo stlačil takmer utajený zvonček.

Ráznosť mužovho pohybu bola namieste. Dvere sa otvorili a stál v nich chlap tmavej pleti so zlatými krúžkami v ušiach.

„Dobrý večer,“ pozdravil host. „Pán je tu?“

„Áno, ale o takomto čase nikoho neprijíma,“ odvrkol sluha.

„Myslím, že mňa prijme. Povedzte mu, že prišiel jeho priateľ, *monsieur le marquis*.“

Chlap otvoril dvere dokorán a vpustil návštevníka.

Muž, ktorý sa predstavil ako markíz, si počas rozhovoru skrýval rukou tvár. Keď sa sluha vrátil s odkazom, že pán Papopolous ho s radosťou prijme, cudzinec si odhalil obličaj. Sluha bol buď ohromne nevšímavý, alebo skvele vyškolený, pretože ho vôbec neprekvapila hosťova maska z čierneho saténu. Zaviedol ho k dverám na konci chodby, otvoril mu a obradne ho ohlásil: „*Monsieur le marquis*.“

Človek, ktorý vstal, aby privítal zvláštneho cudzinca, sa honosil impozantnou postavou. Z pána Papopolou sa vyžarovalo čosi vznešené a patriarchálne. Vysoké klenuté čelo, nádherná biela brada, spôsoby kazateľsky vľúdne.

„Drahý priateľ,“ zahlaholil Grék.

Hovoril po francúzsky, zvučným, sýtym hlasom.

„Dovoľte, aby som sa ospravedlnil, že prichádzam v takúto neskorú hodinu,“ spustil návštevník.

„Netreba,“ upokojoval ho Papopolous blahosklonne, „je to celkom zaujímavý čas. A iste máte za sebou aj interesantný večer.“

„Ja osobne nie,“ povedal markíz.

„Vy osobne nie,“ zopakoval Papopolous, „isteže nie. A nesiete nejaké správy?“

Prebodol markíza pohľadom, v ktorom už nebola ani štipka priateľskej dobrosrdečnosti.

„Žiadne. Pokus sa nevydaril. Nič iné som vlastne ani nečakal.“

„Iste, iste,“ súhlasil starožitník. „Každé násilie by...“

Mávol rukou, aby vyjadril nechúť k akejkoľvek surovosti. A naozaj, na pánu Papopolousovi ani na tovare, s ktorým obchodoval, nebolo nič ordinárne. Dobre ho poznali na mnohých európskych dvoroch a niektorí panovníci ho dôverne oslovovali krstným menom. Mal povestť mimoriadne diskrétneho človeka. Reputácia, umocnená jeho priam aristokratickým výzorom a správaním, mu pomohla uskutočniť niekoľko dosť pochybných transakcií.

„Priamy útok,“ skonštatoval Papopolous a pokrútil hlavou, „sem-tam sa podarí, no iba zriedka splní účel.“

Markíz pokrčil plecami. „No niekedy ušetrí čas,“ poznamenal, „a nič to, aj keď nevyjde. Zato ten druhý plán nezlyhá.“

„Naozaj?“ Obchodník naňho pozrel s nádejou.

Bielovlasý muž pomaly prikývol.

„Nesmierne dôverujem vašim, ehm, schopnostiam,“ povedal starožitník.

Markíz sa pousmial.

„Dovolím si vás ubezpečiť,“ zamumlal, „že vašu dôveru nesklamem.“

„Máte jedinečné príležitosti.“ V Papopolousovom hlase zaznel mierne závistlivý tón.

„Sám si ich vytváram,“ vyhlásil Markíz.

Nato vstal a vzal si plášť – po príchode ho nedbalo prehodil cez operadlo kresla.

„Budem vás priebežne informovať o vývoji situácie. Z vašej strany sa však nesmie objaviť žiadna prekážka.“

Grék sa zatváril dotknuto.

„U mňa ide vždy všetko hladko,“ bránil sa.

Host' sa usmial, bez jediného slova na rozlúčku vyšiel z izby a zavrel za sebou dvere.

Starožitník chvíľu zamyslene postával, hladil si kmeťovskú bielu bradu a potom prešiel k druhým dverám, ktoré sa otvárali dovnútra.

Keď nečakane stlačil kľučku, do miestnosti doslova vpadla mladá žena – očividne za nimi načúvala s uchom pritísnutým ku kľúčovej dierke. Papopolous neprejavil ani náznak prekvapenia či znepokojenia. Zjavne bol na podobné spôsoby zvyknutý.

„Čo to stváraš, Zia?“ spýtal sa.

„Nepočula som ho odchádzať,“ vysvetľovala dievčina, krásavica kyprých tvarov s iskrivými čiernymi očami. Na prvý pohľad sa nápadne podobala na Papopolousa, nebolo pochyb, že je to jeho dcéra. „Otrava,“ ponosovala sa podráždene, „cez dierku sa nedá naraz pozerať aj počúvať.“

„Aj mňa to už párkrát rozčúlilo,“ úprimne sa priznal starožitník.

„Takže to bol Markíz,“ nahlas sa zamyslela Zia. „Vždy má na tvári masku, otec?“

„Zásadne.“

Obaja sa na chvíľu odmlčali.

„Bol tu kvôli rubínom, však?“ spýtala sa.

Otec prikývol. „Čo si o ňom myslíš, dieťa?“ V očiach drobných ako čierne koráliky sa mu mihol náznak poba-venia.

„O Markízovi?“

„Áno.“

„Podľa mňa,“ začala Zia pomaly, „ťažko nájsť pravého Angličana, ktorý hovorí tak dobre po francúzsky ako on.“

„Fíha!“ zvolal Papopolous. „Skvelý postreh!“ Hľadel na Ziu s blahosklonným súhlasom.

„A ešte sa mi zdá,“ pokračovala dcéra, „že má akýsi čudný tvar hlavy.“

„Áno, má ju pomerne veľkú,“ pripustil. „Priam obrovskú. Nedá sa tomu vyhnúť, ak má človek parochňu.“

S úsmevom pozreli jeden na druhého.

OHNIVÉ SRDCE

3

Rufus Van Aldin vošiel cez otáčavé dvere do hotela Savoy a zamieril k recepcii.

Recepčný ho pozdravil s úctivým úsmevom. „Som rád, že ste sa vrátili, pán Van Aldin,“ pozdravil ho.

Americký milionár mu odpovedal miernym kývnutím hlavy.

„Všetko v poriadku?“ spýtal sa.

„Áno, pane... major Knighton je už vo vašom apartmáne.“

Host opäť prikývol.

„Prišla nejaká pošta?“ informoval sa.

„Už sme vám ju poslali hore, pán Van Aldin. Och nie, moment!“

Siahol do priechodka a vytiahol list.

„Prišiel len pred chvíľou,“ dodal na vysvetlenie.

Rufus Van Aldin si ho vzal, a len čo zbadal úhľadné

ženské písmo, prísny výraz jeho tváre sa odrazu zmenil. Ostré črty zmäkli a na perách sa mu objavil úsmev. Ako by sa z neho stal úplne iný človek. Pobral sa k výťahu celý rozžiarený.

V obývacej miestnosti apartmánu sedel za písacím stolom mladý muž a zručne triedil poštu; bolo vidieť, že má dlhoročnú prax. Keď vošiel Van Aldin, svižne vyskočil.

„Zdravím, Knighton!“

„Vitajte, pane. Ako bolo?“

„Mohlo byť aj horšie,“ odvetil milionár vecne. „Paríž je v dnešných časoch takmer zapadákov. Ale vybavil som, čo bolo treba.“

Namosúrene sa usmial popod nos.

„Vždy dosiahnete svoje,“ zasmial sa tajomník.

„Máte pravdu,“ súhlasil Van Aldin.

Povedal to vecne, ako keď sa konštatuje všeobecne známy fakt. Zhodil z pliec ťažký zvrchník a podišiel k stolu.

„Niečo súrne?“

„Nemyslím. Väčšinou samé bežné veci. No ešte som neprebral všetko.“

Van Aldin mlčky prikývol. Len zriedka zamestnancov kritizoval či chválil. Postupoval jednoducho: prijímal ich na skúšku a rýchlo prepúšťal tých, čo sa neosvedčili. Vyberal ich nezvyčajným spôsobom. Napríklad Knightona si úplne náhodou vyhládol pred dvoma mesiacmi v istom švajčiarskom letovisku. Pozdával sa mu, preveril si jeho vojenské záznamy, kde našiel vysvetlenie, prečo major pri chôdzi kríva. Mladík sa netajil tým, že hľadá zamestnanie, a nespelo sa spýtal milionára, či by o nie-

čom nevedel. Van Aldin si doteraz s úsmevom spomínal na nemý úžas mladíka, keď mu ponúkol miesto on sám, taký významný človek.

„Lenže ja nemám žiadne skúsenosti s administratívou,“ jachtal vtedy.

„Na tom ani zbla nezáleží,“ ubezpečoval ho Van Aldin. „Mám na to už troch tajomníkov. Najbližších šesť mesiacov však mienim tráviť v Anglicku, a preto potrebujem Angličana, ktorý sa vyzná v záležitostiach spoločenského rázu.“

Zatiaľ mohol byť so svojím výberom spokojný. Knighton sa osvedčil, pracoval rýchlo, bol bystrý, vynachádzavý a v neposlednom rade sa vyznačoval osobným šarmom.

Teraz ukázal na tri či štyri listy, ktoré boli uložené na samostatnej kôpke.

„Možno by bolo vhodné, keby ste si pozreli tieto,“ navrhol. „Prvý sa týka dohody s Coltonom...“

Rufus Van Aldin však odmietavo zdvihol ruku.

„Dnes večer sa nemienim venovať ničomu vážnemu,“ vyhlásil. „Všetko počká do zajtra. Okrem tohto,“ dodal a ukázal obálku, ktorú držal v ruke. Tvár mu opäť zmäkla úsmevom.

Richard Knighton sa chápavo usmial.

„Od pani Ketteringovej?“ neodpustil si. „Volala vám včera aj dnes. Zdá sa, že sa s vami potrebuje okamžite stretnúť.“

„Naozaj?!“

Úsmev sa z milionárovej tváre razom vytratil. Otvoril obálku a vytiahol popísaný list. Ako čítal, čoraz väčšmi sa mračil, až sa mu napokon ústa stiahli do nahneva-

nej grimasy, ktorú tak dobre poznali na newyorskej Wall Street. Obočie sa mu zlovestne zježilo.

Tajomník sa taktne odvrátil a ďalej triedil písomnosti.

Milionár ticho zahrešil, zaťatou pästou udl do stola.

„To nestrpím,“ zašomral si popod nos. „Chúďa malé, ešte šťastie, že sa môže spoľahnúť aspoň na otca.“

Niekoľko minút zachmúrene chodil po miestnosti. Knighton sa radšej vytrvalo hrbil nad stolom. Van Aldin odrazu prudko zastal. Vzal si plášť z kresla, kam ho predtým odhodil.

„Znovu odchádzate, pane?“

„Áno, za dcérou.“

„Keby volali od Coltona...?“

„Tak ich pošlite do čerta,“ odvrkol zamestnávateľ.

„Ako si želáte,“ vecne prikývol tajomník.

Van Aldin si medzitým obliekol zvrchník, narazil si na hlavu klobúk a zamieril k dverám. S rukou na kľučke zastal.

„Ste chlap na svojom mieste, Knighton,“ vyhlásil.

„Zbytočne ma neotravujete, keď som rozčúlený.“

Knighton sa pousmial, ale nepovedal nič.

„Ruth je moje jediné dieťa,“ pokračoval miliónár, „a nikto na svete netuší, čo všetko pre mňa znamená.“

Tvár mu rozžiaril mierny úsmev. Strčil si ruku do vrečka.

„Niečo vám ukážem.“

Vrátil sa k tajomníkovi.

Vytiahol z vrečka balíček nedbalo zabalený v hnedom papieri. Keď ho rozbalil, bola v ňom ošúchaná červená zamatová škatuľka. Na vrchnáku vyčáčkany monogram s korunkou.

Keď ho odklopil, tajomník zhíkol. Na trochu zájdenej bie-

lej látke, ktorou bolo vystlané dno, sa skveli drahokamy červené ako krv.

„Panebože!“ zaúpel Knighton. „Sú... sú pravé?“

Van Aldin sa pobavene zachichotal.

„Nečudujem sa, že sa pýtate. Sú totiž medzi nimi tri najväčšie rubíny sveta. Nosila ich ruská cárovná Katarína. Ten prostredný sa volá Ohnivé srdce. Je dokonalý, bez jediného kazu.“

„Musia mať nevyčísliteľnú cenu,“ jachtal tajomník.

„Štyristo- alebo päťstotisíc dolárov,“ nonšalantne prehodil zamestnávateľ. „A to neberiem do úvahy historickej hodnoty“.

„A vy ich nosíte len tak vo vrecku?“

Van Aldin sa pobavene zasmial.

„Ako vidíte. Chcem ich darovať svojej drahej Ruth.“

Tajomník sa potuteľne uškrnul. „Už chápem, prečo bola pani Ketteringová taká rozrušená, keď telefonovala.“

Van Aldin pokrútil hlavou, črty tváre mu opäť stvrdli.

„Mýlite sa,“ namietal. „O kameňoch nič netuší, chystám sa ju prevapíť.“ Zatvoril škatuľku a pomaly ju začal nano-vo baliť. „Je veľmi smutné, Knighton,“ rozprával pri tom, „že človek môže tak málo urobiť pre tých, ktorých má rád. Aj keď by som dcére kúpil hoci aj polovicu zemegule, nič by jej nepomohlo. Ozdobím jej hrdlo týmito skvostmi, možno ju aspoň na chvíľu potešia, ale...“ Smutne pokrútil hlavou. „Ak žena nie je šťastná doma...“ Nedokončil vetu.

Tajomník chápavo prikývol. Dobre poznal povest' jeho zaťa Dereka Ketteringa.

Van Aldin si vzdychol. Vložil balíček opäť do vrečka na zvrchníku, rozlúčil sa kývnutím hlavy a vyšiel z miestnosti.

CURZON STREET

4

Ketteringovci bývali v elegantnom dome na Curzon Street. Komorník, ktorý mu otvoril, okamžite spoznal Rufusa Van Aldina a dovolil si diskrétny úsmev na privítanie. Zaviedol ho na poschodie do rozľahlého salóna.

Pri okne sedela dáma.

„Otec, aká som rada, že si prišiel!“ vyskočila s výkrikom. „Celý deň som vyvolávala majorovi Knightonovi. Pokúšala som sa ťa zastihnúť, ale nevedel mi povedať, kedy sa vrátiš.“

Ruth Ketteringová mala dvadsaťosem rokov. Nebola krásavica, dokonca nebola ani pekná v tradičnom slova zmysle, ale vďaka sfarbeniu musela zaujať každého.

Van Aldina v mladosti prezývali Mrkva alebo Ryšavec – a ona po ňom zdedila takmer tizianovský odtieň vlasov. Nádherne s nimi kontrastovali tmavé oči a mihalnice čierne ako žúžoľ, pravda, trochu primaľované. Bola vysoká, štíhla, pohybovala sa ladne. Na prvý pohľad pripomínala Raffaelovu Madonu. No keď ste sa lepšie prizreli, pobadali ste, že línia čeľuste a črty brady sú podobné Van Aldinovým. Prezrádzali rozhodnosť a odhodlanie. Chlapovi čosi také pristane, žene však menej. Od detstva bola Ruth zvyknutá presadzovať si svoje a každý, kto sa jej vzoprel, čoskoro zistil, že dcéra Rufusa Van Aldina sa len tak ľahko nevzdáva.

„Knighton mi vravel, že si telefonovala,“ povedal Van